

de mellemlange videregående uddannelser. Der er en række gode aspekter i det fremsatte forslag, og der lægges op til at skabe en række gode rammer for de mellemlange videregående uddannelser. Men vi havde gerne set, at ministeren i sit forslag i højere grad havde behandlet meritproblematikken og dermed erkendt betydningen af et godt meritsystem.

Videnssamfundet stiller omfattende krav til fleksibilitet og omstillingsevne, og uddannelsessystemet skal være gearet til at imødekomme den løbende udvikling af behovet for specifik viden og kompetence. Derfor skal mulighederne for livslang uddannelse forbedres, dels ved at øge fleksibiliteten i uddannelsessystemet og dels gennem udbygning af mulighederne for meritoverførsel mellem uddannelserne.

Det danske uddannelsessystem er desværre noget stift. Mulighederne for meritoverførsel er ganske enkelt ikke gode nok. Et velfungerende meritsystem er et godt redskab til at sikre arbejdsmarkedet fleksibilitet og opdateret viden. Og for at mindske mængden af dobbeltuddannelser ønsker Det Konservative Folkeparti langt bedre, mere velfungerende meritsystemer for tidligere gennemført uddannelse, erhvervs erfaring samt ophold ved udenlandske universiteter og højere læreanstalter.

Det er ikke særlig motiverende for studerende, der ønsker at supplere deres erhvervede uddannelse med en beslægtet, at de skal gennemføre en lang række kurser eller fag, som de allerede tidligere har bestået. Derfor bør der fra Undervisningsministeriets og de enkelte uddannelsesinstitutioners side sættes langt større fokus på at sikre et velfungerende meritsystem.

Vi mener, at de studerende skal have større valgfrihed, således at de selv kan skabe en personlig uddannelsesprofil inden for de overordnede rammer. Vi skal naturligvis undgå at skabe et system, hvor kvaliteten og dybden af uddannelserne bliver ofret til fordel for et simpelt meritsystem. Det er vigtigt, at de videregående uddannelsesinstitutioner primært sikrer de studerende grundlæggende færdigheder, hvorefter specialviden kan erhverves ude omkring på arbejdspladserne.

Fleksibilitet er ikke bare et spørgsmål om meritter. Flexibilitet kræver en deling af studiemiljø og ressourcer med selvstændigt sigte mod høje faglige niveauer. De studerende på de mellemlange videregående uddannelser skal således med sikkerhed vide, hvad deres muligheder for meritoverførsel er, såfremt de på et

senere tidspunkt ønsker en anden uddannelse eller eventuelt en helt anden uddannelsesretning. Samtidig må kvaliteten under ingen omstændigheder forringes ved at lempe mulighederne for meritoverførsel.

I lovforslaget om de mellemlange videregående uddannelser foreslås også en ny titel, professionsbachelor-titlen. I Det Konservative Folkeparti støtter vi fuldt og helt ideen bag titlen, nemlig det at man får markeret en klar kompetencebachelorgrad til de mellemlange uddannelser. Det vil give nogle muligheder for at komme videre. Det vil også give noget substans og måske yderligere faglig stolthed, såfremt man tildeler sygeplejersker, lærere osv. en akademisk grad, som de kan benytte i forskellige sammenhænge. Rent praktisk er en sådan titel særlig anvendelig i forbindelse med ønske om videreuddannelse andre steder, f.eks. i udlandet.

Vi er meget glade for tiltaget, men vi er selvfølgelig også lidt lydhøre over for de protester, der er kommet imod titlen. Der er behov for i udvalget at se nærmere på, hvor grænserne går, hvilke uddannelser der skal være omfattet af den nye titel. Umiddelbart virker det ikke helt rigtigt at inkludere f.eks. HA-uddannelsen i denne titel.

Hvis vi så vender os mod lovforslaget om CVU'erne, så er det selvfølgelig specielt rettet mod de mange små uddannelsesinstitutioner, der er rundtomkring i landet. Ideen bag CVU, der bl.a. indebærer, at de kommende ændringer af institutionsstrukturen sker ved forskellige former for strategiske alliancer på regionalt og fagligt niveau, kan vi selvfølgelig tilslutte os. Men fremgangsmåden som angivet i det fremsatte forslag er vi stærkt skeptiske over for.

For det første mener vi ikke, at et så vigtigt område som den danske uddannelsespolitik skal være et område, hvor vi presser en eller anden reform ned over hovedet på de forskellige institutioner. Der er slet ikke nogen tvivl i mit sind om, at et øget samarbejde mellem de forskellige institutioner vil sikre stærkere faglige miljøer og højere kvalitet i de enkelte uddannelser, men det er vigtigt at gå frivillighedens vej. Det er således gulerødder og ikke pisk, vores forskellige uddannelsesinstitutioner har brug for. De har i forvejen en identitet, de har i forvejen en profil, som det er gået meget fornuftigt med i 1990'erne. Hvorfor ikke bygge videre på det ad frivillighedens vej?